

kunde fristende dem fra at have handlet i Modsatning til Danmarks Grundlov og Danmarks Frihed; og, naar de ikke kunde give os nogen Dplysning derom, som kunde bringe os til en anden Betragtning, saa meente jeg, at det i denne Sag var aldeles uden Betydning, hvad de kunde sige, enten om Hensigtsmæssigheden eller Nødvendigheden af de Rustninger, de havde foretaget sig paa en saa aldeles ulovlig Maade. Jeg kan ikke forstaae, hvorledes Nogen kan være blind derfor, thi, som det er sagt, det var umuligt, at Rustningerne kunde gjælde mod Osten, som var asspærret, saa at, skulde det gjælde nogen udvortes Magt, saa maatte det gjælde Bestmagterne; men, at Bestmagterne, som man har ymtet om, selv skulde have forlangt af os eller opmuntret os til at gjøre disse Beføstninger, for at de ikke selv skulde fristes til i en Gaandevending at tage os i Mangel af noget Andet, det, maa jeg sige, overgaaer langt min Forstand. Jeg mener ogsaa, hvad der allerede er sagt, og hvad jeg derfor kun kort skal berøre, at af hele de afgaaede Ministres Fremgangsmaade, baade før end de foretog Rustningerne, medens de foretog Rustningerne og efter at de havde foretaget Rustningerne, viser det sig klart nok, at den Fjende, de vilde bekæmpe, var hverken i Osten eller i Westen, men her. Det er klart, og vi behøve ikke i saa Henseende at slutte os til Noget; thi det er, hvad de selv sige i Motiverne til Forordningen af 26de Juli 1854, i Indstillingen til Kongen og i Kundgjørelsen for os Allesammen; det er det, de selv have stillet os for. Derfor, naar der skulde sees hen paa det, og derefter paa nogen Maade gjøres nogen Lempling med Hensyn til vor Dom om Overskridelsen og den forsættelige Overskridelse af Finantsloven, til Rustningerne, saa vilde dette sandelig ikke kunne formilde vor Dom. Jeg skal derfor, naar som helst det skal være, stemme for, at disse Summer slet ikke bevilges, og for Alt, hvad der af følger, og som det afgaaede Ministerium jo nødvendigviis har maattet vide med sig selv, at der maatte følge, naar det glippede for det og naar det ikke længere var muligt for det at opløse en-

hver Rigsdag, ligesom det opløste den sidste, netop i det Dieblif, da den vilde tage dets Fremgangsmaade under Drøftelse og drage Ministeriet til Ansvar derfor.

Monrad: Jeg kan ikke Andet end paa skjønne, at det nuværende Ministerium har draget Omhu for at bringe de forffjellige Meersudgifter, der bestemt forelaae som Overskridelser, snarest muligt frem for Rigsdagen, for saaledes at sætte Rigsdagen istand til at dømme om Sagen, medens de Omstændigheder endnu laae nær, som kunde give Dplysninger derom. Denne Grundsatning finder jeg fuldkommen rigtig, og den er et vigtigt Værn for Rigsdagens Bevillingsmyndighed.

Hvad angaaer de extraordinære Udrustninger, da forekommer det mig, at Discussionen derom egentlig først henhører til visse bestemte Paragrapher, navnlig §§ 6, 7 og 13, og jeg skal derfor ikke videre indlade mig derpaa, kun maa jeg med Hensyn til, hvad der er ytret af den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns Sde Valgkreds (Rimestad) bemærke, at i Almindelighed taget kan man paa ingen Maade sige, at Nægtelsen af en Udgift i og for sig nødvendigviis skal medføre Rigsretsaction; hvad man har at gjøre, det er kun at spørge, om der er tilstrækkelig Anledning til at nægte Summerne. Det er det Spørgsmaal, der for Diebliffet alene foreligger.

Rimestad: Jeg skal i den Anledning tillade mig at bemærke, at jeg efter bedste Evne vilde have bevilst den af mig fremsførte Anskuelse, men jeg blev affkaaret deraf — vistnok med Rette — af den højttagtede Formand. Jeg gjentager, at, saaledes som Sagen nu staaer, kan det gjerne være, at man ikke, naar man seer Spørgsmaalet fra et almindeligt theoretisk Standpunkt, kan sige, at enhver Nægtelse af en ulovhjemlet Udgift ikke nødvendigviis fører Rigsretsaction efter sig, men saaledes foreligger Sagen slet ikke her; der foreligger her, om ikke under disse os saa velbekendte Forhold følger og den nødvendige Folge af det danske Folkethings Næg-